

нията; св. Игнатий радостно тръгналъ къмъ амфитеатърътъ, повтаряйки името Христово. „Защо ти повтаряшъ едно и сѣщо слово? попитали го войнитѣ, Св. Игнатий отговорилъ: „Това е написано на сърдцето ми, за това го и повтарятъ и устата ми“. Съ молитва къмъ Господа тръгналъ той къмъ площадта. Дивитѣ звѣрове били пуснати и съ яростъ раскъсали святийтъ исповѣдникъ, като оставили само нѣколко кости отъ тѣлото му. Тѣзи части съ благоговѣние събрали антиохийскитѣ християни, които придружавали свойтъ епископъ до мѣстото на мъчението, обвили ги като неогнимо съкровище, въ чисто платно и ги отвезли въ свойтъ градъ. Св. Игнатий пострадалъ на 20-й Декемврий, и ученицитѣ му съобщили за това по всичкитѣ църкви съ цѣль, за да празнуватъ всѣка година този день въ паметъ на священномъченика.

§ 29.

Святий Поликарпъ, епископъ смирнскій.

Когато кораба, който возилъ св. Игнатия Богоносца въ Римъ, влѣзълъ въ пристанището на гр. Смирна; то той измолилъ отъ придружающитѣ го войници позволение да излѣзатъ на брѣгътъ и да посѣтятъ епископа на тойзи градъ Поликарпа, комуто послѣ написалъ едно отъ своитѣ послания. Св. Поликарпъ, подобно на св. Игнатия, билъ ученикъ на св. Иоанна Богослова и билъ ржкоположенъ отъ него епископъ смирнскій. Когато се захванало гонението противъ християнитѣ отъ императора Марка Аврелий; то язическийтъ простъ народъ поискалъ смъртното наказание на Поликарпа. Той отъ първомъ искалъ да остане въ градътъ и спокойно да чака волята Божия, нъ подиръ се склонилъ на просбата на близкитѣ си и се отдалечилъ въ едно село, близо до градътъ. Съ него било не голѣмо число вѣрующи, и преминувалъ дни и нощи, по своя обичай, въ молитва. Еднѣжъ, въ врѣме на молитва, той ималъ видѣние, че възглавието на постелката му гори. Тогава като се обърналъ къмъ сѣжаницитѣ си, казалъ: „Азъ ще да бѣда изгоренъ живъ“. На конецъ неговото прибѣжище било открито. Тогава той казалъ: да бѣде волята Господня! И самъ излѣзълъ срѣщу прислѣдователитѣ, заповѣдалъ да ги угостатъ и просилъ дозволение на нѣколко врѣме за молитва. По свършване на молитвата, войницитѣ качили св. Поликарпа на муле и повели го въ градътъ. Началницитѣ на Римската стража му излѣзли на срѣща и го зели при себѣ въ колесницата. По пѣтя тий всѣкакъ се старали да